

Madrid s'entrega a Ayuso, l'esquerra s'estavella: vencedors i vençuts del 4-M

La presidenta rebrà els vots de Vox i situa la victòria com a primer pas perquè el PP recuperi la Moncloa; el PSOE perd 13 escons i es veu superat en vots per Més Madrid, mentre Iglesias queda últim i Cs desapareix

Martínez-Almeida, Ayuso i Casado, des del balcó de Genóva ahir a la nit | Europa Press

Poc es devia imaginar Pedro Sánchez, quan va avalar la moció de censura a Múrcia pensada per foragitar el PP del govern de la regió (<https://www.naciodigital.cat/noticia/217087/caos-madrid-convocatoria-eleccions-ayuso-suspens>), que al cap de dos mesos es trobaria en la tessitura d'haver-se d'enfrontar a un contrapoder des de Madrid liderat per Isabel Díaz Ayuso amb el suport de Vox. Aquesta és una de les conclusions que deixa la nit electoral a la Comunitat en uns comicis que han tingut més dimensió estatal que mai. Tant és així que, des del balcó de Génova, en l'última nit electoral de la històrica seu del PP, Ayuso ha situat el triomf d'aquesta nit com el primer pas per derrotar Sánchez.

Com ha quedat el panorama? El PP s'ha imposat amb 65 escons (<https://www.naciodigital.cat/noticia/219550/ayuso-arrasa-no-necessitaria-vox-governar>), cinc més dels que han estat capaços de sumar Més Madrid -24-, PSOE -24-, amb menys vots- i Unides Podem -10-, aquests últims capitanejats per un Pablo Iglesias que fins fa unes setmanes era vicepresident segon del govern espanyol. Ciutadans ha fracassat de manera encara més

estrepitosa que a Catalunya i s'ha convertit en una força extraparlamentària. Quins són els principals vencedors de la nit electoral madrilenya? I els vençuts? Els repassem.

- **Isabel Díaz Ayuso.** En només dos anys, la candidata a la reelecció ha passat de registrar els pitjors resultats del PP a arrasar a les urnes. Possiblement, un cas únic a Europa: no és que la pandèmia no li hagi passat factura, sinó que ha actuat com a trampolí -amb la palanca de la "llibertat"- per acostar-se a la majoria absoluta. El resultat l'afiança com a principal baronessa del PP, en contraposició a perfils més moderats com Alberto Núñez Feijóo o bé Juan Manuel Moreno Bonilla, i emergeix com a contrapoder a Pedro Sánchez. Podrà governar amb comoditat i, pel discurs desplegat en campanya, no tindrà cap mania a l'hora de pactar amb Vox. Una col·laboració que constituirà un missatge en clau interna, cap a Pablo Casado, però també externa, amb la vista posada en la Moncloa. La fórmula Ayuso està en el seu millor moment.

- **Pablo Casado.** El líder del PP es troba en una situació complicada. És un dels guanyadors del 4-M ja que el seu partit ha arrasat en les eleccions madrilenyes. La candidata va ser una elecció seva. Però la dirigent conservadora s'ha fet gran políticament i ara lidera una potent maquinària política i electoral. El PP podrà governar la Comunitat i fer-ho sense Vox a l'executiu. Però la victòria d'Ayuso subratlla un fet objectiu: Casado és l'únic dirigent del partit que ha fracassat a les urnes, mentre els barons es reforcen cadascun al seu territori, com Feijóo i Moreno Bonilla. El resultat que reforça el PP madrileny fa d'aquest un poder fàctic dins de la formació, però pot accentuar les tensions amb els altres barons i delata més la fragilitat de Casado, que ara notarà al clatell l'escalf del búnquer madrileny.

- **Rocío Monasterio.** Ha estat una de les perdedores del 4-M. La candidata de Vox va protagonitzar una de les escenes de la campanya, quan en el debat a la Cadena SER (<https://www.naciodigital.cat/noticia/219082/pablo-iglesias-se-va-ple-debat-despres-vox-questioni-amenaces-mort-rebut>) es va negar a condemnar les amenaces de mort rebudes per Pablo Iglesias i membres del govern espanyol. Monasterio, que ha construït una imatge de dirigent intransigent, fins i tot dins dels cànons d'un partit d'extrema dreta com Vox, ha acabat fent el que potser havia de fer per no quedar engolida per una Ayuso ja molt dretanitzada, i ha estat radicalitzar encara més el missatge. El cartell al metro de Madrid sobre els mena ho ha exemplificat, com el seu "*¡lárguese!*" a Iglesias. Però Vox es queda gairebé com estava (13 diputats, sumant-ne un) i, a més, amb un PP molt més fort. De fet, Santiago Abascal ja ha anunciat que Vox votarà per Ayuso en la primera votació. Madrid no serà la tomba del feixisme. Si més no, ara. Però serà Ayuso, i no Monasterio, la que podrà cantar, com una nova Celia Gómez, el "*¡Ya hemos pasao!*".

```
!function(){"use strict";window.addEventListener("message",(function(a){if(void 0!==a.data["datawrapper-height"])for(var e in a.data["datawrapper-height"]){var t=document.getElementById("datawrapper-chart-"+e)||document.querySelector("iframe[src*='"+e+"'"]");t&&(t.style.height=a.data["datawrapper-height"][e]+"px"))}});
```

- **Pedro Sánchez.** No ha estat una bona nit electoral per a la Moncloa, que ha vist com el seu candidat, Ángel Gabilondo, ha caigut respecte el 2019 i no ha fet ni pessigolles a Díaz Ayuso. El PSOE no ha sabut liderar el bloc d'esquerra i veu com la dreta s'ha imposat amb claredat. Sánchez, per tant, disposa ara de menys incentius per avançar eleccions a l'Estat i observa amb temor com la dreta i l'extrema dreta poden assajar un executiu a la Comunitat que podria ser replicat a la Moncloa. Vist en perspectiva, el líder del PSOE ha pagat el moviment a Múrcia -pensat per potenciar Ciutadans, ara desnortat, com a aliat- després de no calcular-ne bé les conseqüències negatives.

- **Ángel Gabilondo.** Va començar la campanya fent ironia -a la força- del seu caràcter avorrit i l'ha acabat entomant un resultat dolent, sense matisos. I decebedor per un PSOE que, com a mínim, va quedar com a primera força en les eleccions del 2019 i aquest dimarts ha recollit el pitjor resultat de la seva història electoral a Madrid, amb 25 diputats (12 menys dels que tenia). És cert

que va ser per l'èxit de Ciutadans, que -ara s'ha vist- va sumar una massa votant irritada pels casos de corrupció del PP que ara ha retornat a casa. Gabilondo no ha sabut reforçar la seva imatge enmig de candidats més carismàtics i ha acabat gairebé empaitat per una sorprenent Mónica García. Gabilondo, professor de Metafísica, ha hagut de torejar amb els aspectes més prosaics de la política, en un Madrid on la mitjana de crispació és superior a la resta de l'estat.

- **Mónica García.** La cap de files de Més Madrid emergeix com la vencedora a l'esquerra del PSOE després d'una campanya en què ha exhibit menys èpica que Pablo Iglesias. La Comunitat, a banda, es consolida com el principal feu de la formació que lidera Íñigo Errejón, escindida d'Unides Podem. La distància amb els socialistes s'ha esfumat -empat a 24 representants, per sobre amb vots-, i García té números d'erigir-se com a veritable cap de l'oposició al futur govern madrileny en contraposició a un Gabilondo ja de sortida.

- **Pablo Iglesias.** El principal mèrit de l'operació d'Iglesias, que va deixar la vicepresidència segona del govern espanyol per concórrer a les eleccions, és que ha aconseguit que Unides Podem no es convertís en una força extraparlamentària. Insuficient, això sí, perquè sumessin les esquerres. Erigit com a dic de contenció contra el "feixisme" durant la campanya, imbuït d'un llenguatge èpic i situat en la diana de la dreta, que va fer del combat contra ell un dels pilars cap al 4-M, el resultat l'ha portat a deixar la política: "Ja no contribueixo a sumar". Yolanda Díaz escalfa la banda.

- **Inés Arrimadas.** Només l'èxit d'Ayuso ha fet de l'ensulsiada de Ciutadans una notícia de segon ordre en aquestes eleccions. Però el cert és que, de tots els resultats, l'objectivament més espectacular és la garrotada patida pel partit taronja, que només fa dos anys va obtenir a la Comunitat gairebé el 20% dels vots i 26 diputats, només 4 menys que el PP. Com assenyalaven totes les enquestes, Ciutadans no ha arribat al 5% i ha quedat fora de l'Assemblea, un resultat humiliant per una formació que no fa gaire somiava amb la conquesta de l'Estat. Per Inés Arrimadas, el resultat l'acosta encara més al precipici i estendrà la crisi letal que ja ennuega el partit.